

SZÉPEN VESZÍTENI

hogy minden csapatjátékban én voltam
a gyerek aki duzzogott ha veszített
az biztos
hogy ez részben családi örökség

a családunk nem tud veszíteni
ambíciónak hívjuk ha kérdezik
törtetőké a világ ebben egyetértünk
és hogy nincs igazság abban is

a családunk nem tud veszíteni de engem
meg akarnak tanítani rá
így könnyebben boldogulok az életben mondják
ezért íratnak román óvodába jó iskolákba
mindez az én javamat szolgálja mondják amikor
felteszik a gazdálkodj okosant a szekrény tetejére
ez szerencsejáték nem tehetek róla
rossz dobásaim voltak mondják
így könnyebb lesz felnőni mondják
majd akkor játszunk ha megtanultál
szépen veszíteni

apám mindig hamarabb rendezte be a házat
sosem hagyott nyerni és ha azzal
fenyegetőztem hogy széttépem a bútorokat
a takeréketkönyveket és azt a szerencsekártyát
amelyik miatt kétszer kimaradsz mert
hozzányúltál a gyógyszeres dobozhoz
végig se játszottuk a kört
a doboz felkerült a szekrény tetejére
és hetekig ott maradt

ahogy telnek az évek kevesebbet játszunk és
többet beszélünk arról kinek milyen a munkahelye
a család büszke rám azt csinálom amit szeretek
a szerkesztőségben biztos hozzászóltam a csapatmunkához
mi lett volna velem ha egy multcégnél dolgozom
de a szakmám nem kompetitív és a kultúrában nincs pénz
lám csak benőtt a fejem lágya

hallgatok nem javítom ki őket semmiben
akkor már nem lennének büszkék rám
és magukra sem ha megtudnák
nem társasjátékokkal és alternatív pedagógiával
tanultam meg szépen veszíteni
nem lenne fair na
a családnak túlélte egy kommunizmust
higgyék azt hogy megérte
hogy ebben a játékban már
nem osztják szét előre a bútorokat
nem állnak üresen a lakások és nem
nyúlnak a gyógyszeres dobozhoz
legyen sikerélményük na
higgyék hogy nyertek amikor én megtanultam
szépen veszíteni
és igazából egész jól viselem már a társasozást is
kár hogy egyre ritkábban játszunk és
egyre ritkábban járok haza
de így legalább könnyebben felejtnek
én is könnyebben felejtök
például azt hogy összeráncolom a homlokom
amikor hazudok.